

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 002673 17 Кж 4
Бања Лука, 14.9.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптужених М.В., З.К. и С.М., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, а оптуженог М.В. и због кривичног дјела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 1. истог Закона, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју, оптуженог М.В. и његовог браниоца, адвоката Р.С. из Д., те бранилаца оптуженог З.К., адвоката Ј.Г. из Д. и оптуженог С.М., адвоката С.Б. из Д., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002673 16 К од 28.3.2017. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички јавни тужилац Бранко Митровић, оптужени М.В. и његов бранилац, те браниоци оптужених З.К. и С.М., а у одсуству, уредно обавијештених оптужених З.К. и С.М., донио је дана 14.9.2017. године,

П Р Е С У Д У

Одбијају се, као неосноване, жалбе, окружног јавног тужиоца у Добоју, оптуженог М.В. и његовог браниоца те бранилаца оптужених З.К. и С.М., и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002673 16 К од 28.3.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002673 16 К од 28.3.2017. године, оглашени су кривим оптужени М.В., З.К. и С.М., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), а оптужени М.В. и због кривичног дјела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 1. истог Закона, те осуђени, и то оптужени З.К. на казну затвора у трајању од 8 (осам) година, оптужени С.М. на казну затвора у трајању од 6 (шест) година. На основу члана 44. став 1. КЗ РС, у изречене казне затвора, урачунато је вријеме проведено у притвору и то оптуженом М.В. од 29.09.2016. године, па надаље, а оптуженом С.М. од 02.02.2014. до 02.04.2014. године. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени су обавезани да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка чији ће

износ бити утврђен посебним рјешењем. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оптужени су обавезани да, на име накнаде штете, исплате оштећеној „А.о.“ а.д. Б. износ од 138.064,68 КМ, у року од шест мјесеци од правоснажности пресуде под пријетњом принудног извршења. На основу члана 95. став 1. КЗ РС, оптужени су обавезани да, на име имовинске користи прибављене кривичним дјелом, плате у корист буџета Републике Српске износ од 62.878,70 КМ у року од шест мјесеци од правоснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни јавни тужилац у Добоју, оптужени М.В. и његов бранилац, адвокат Р.С. из Д., бранилац оптуженог З.К., адвокат Ј.Г. из Д. и бранилац оптуженог С.М., адвокат С.Б. из Д.

Окружни јавни тужилац у Добоју је жалбу изјавио због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се преиначи побијана пресуда и оптуженима изрекне казна затвора у дужем трајању. Наглашава се да утврђене отежавајуће околности, и то исказана упорност у планирању, извршењу и скривању трагова дјела, протек дужег временског периода од извршења дјела у којем оптужени нису били доступни органима гоњења, чињеница да је дјело извршено у центру града на мјесту, и у вријеме уобичајеном за окупљање већег броја људи, те осуђиваност оптужених, нису довољно цијењене приликом одмјеравања казне, обзиром на законом прописану казну затвора за почињено дјело и општу сврху кажњавања.

Оптужени М.В. у жалби није навео жалбене основе. Аргументима из образложења жалбе се указује на повреду права на одбрану, кроз одбијање доказних приједлога за саслушање свједока Д.В. и Ж.П. и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Оспорава се правилност чињеничних утврђења и закључак побијане пресуде да је починио кривична дјела за која је оглашен кривим побијаном пресудом, с тврдњом да је такав закључак резултат погрешне оцјене доказа. Предложио је да се жалба уважи.

Бранилац оптуженог М.В. је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и одлуке о исплати накнаде штете и трошкова кривичног поступка, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Бранилац оптуженог З.К. је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или пресуда укине и одржи претрес.

Бранилац оптуженог С.М. је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Аргументима изнесеним у образложењу жалби оптуженог М.В. и његовог браниоца, те бранилаца оптужених З.К. и С.М., који су, у суштинским приговорима идентични, оспорава се правилност и законитост побијане пресуде, са тврдњом да су, у поступку доношења те пресуде, почињени бројни облици битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. и става 2. ЗКП РС. Указује се на изостанак разлога о одлучним чињеницама, које се односе на оцјену вјеродостојности противријечних доказа и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, да је пресуда, у одлучујућој мјери, заснована на исказу оптуженог З.К. из истраге, који је незаконито прибављен, да је тај исказ, без икакве критичности и повезаности са другим доказима, прихваћен, чиме се, у једном дијелу указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, а у другом, на ту повреду из члана 311. став 2. у вези са чланом 295. став 2. ЗКП РС. У оквиру истог жалбеног основа битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, аргументима из жалби бранилаца оптужених М.В., З.К. и С.М., указује се на незаконитост доказа на којима је заснована побијана пресуда, а то су, по ставу жалби „копија скице“ пронађене 06.4.2013. године приликом претреса породичне куће Д.В., оца оптуженог М.В., те у вези са тим и припадајућа фотодокументација ЦЈБ Д. о том претресу јер се ради о другом кривичном предмету, Основног суда у Добоју број 85 0 К 03814-13 К, који поступак је правоснажно окончан пресудом тог суда од 18.11.2013. године (којом је оглашен кривим Д.В., због кривичног дјела недозвољено држање оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС). Наведену битну повреду одредаба кривичног поступка жалба браниоца оптуженог С.М. налази и у чињеници да је наведени доказ, временски посматрано, прибављен прије извршења кривичног дјела за које су оптужени побијаном пресудом оглашени кривим и у другом кривичном предмету, да се ради о копији а не оригиналу, чиме се, у коначном, доводи у сумњу и закључак побијане пресуде о идентитету наведене „копије скице“ и скице лица мјеста извршења предметног дјела, док жалба браниоца оптуженог М.В., ту повреду налази и у чињеници да је приликом вршења претреса стана власништво Д.В. у поступку предмета Основног суда у Добоју број 85 0 К 03814-13 К, повријеђена одредба члана 120. став 3. ЗКП РС. У жалбама оптуженог М.В. и његовог браниоца, те жалби браниоца оптуженог С.М., садржана је и тврдња, да је, одбијањем одређених доказних приједлога одбране оптуженог М.В., и то саслушање свједока Д.В. и Ж.П., предложених у циљу доказивања алибија оптуженог, у погледу времена одласка оптуженог у Б.Л., повријеђено право на одбрану и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. тачка г) ЗКП РС. Надаље, аргументима у жалби браниоца оптуженог М.В., наглашава се да је првостепени суд, у изреци пресуде изоставио чињенични опис радњи у односу на Д.С. садржан у диспозитиву оптужнице, који упућује, евентуално, на „предходни договор“ оптужених у извршењу дјела, да у чињеничном опису радњи није садржан субјективни елемент дјела за који су дати разлози у образложењу побијане пресуде у погледу намјере прибављања противправне имовинске користи, чиме је, по ставу жалбе, изрека побијане пресуде противријечна датим разлозима и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Указујући на пристрасност суда, кроз повреду одредбе члана 14. ЗКП РС, па тиме и

повреду права на одбрану као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, у жалби браниоца оптуженог М.В., указује се на пропуст првостепеног суда да изврши одговарајуће вјештачења по вјештаку из области финансија ради утврђења количине отуђеног новца, док се у жалби браниоца оптуженог С.М. тај пропуст налази у чињеници да није извршено медицинско вјештачење повреда оптуженог З.К., констатованих у пријави о тјелесној повреди од 02.02.2014. године, ДЗ Д.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, аргументима из жалби оптуженог М.В., његовог браниоца и бранилаца оптужених З.К. и С.М., оспорава се правилност оцјене доказа и тиме правилност закључка да су оптужени, као саизвршиоци, починили кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. КЗ РС, а оптужени М.В. и кривично дјело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 1. истог Закона, на начин како је то чињенично описано у изреци побијане пресуде.

У односу на оптуженог М.В. и кривично дјело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, у жалби његовог браниоца се наглашава да је радња извршења овог кривичног дјела „конзумирана“ у радњи извршења кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, те да чињенични опис из изреке побијане пресуде не представља радњу која има обиљежје предметног кривичног дјела, те да је, изостављањем из чињеничног описа ријечи „те у намјери да осумњичене спријечи у напуштању лица мјеста и исте лиши слободе“, по мишљењу одбране, изрека нејасна и неразумљива.

У одговору на жалбу, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, браниоци оптуженох З.К. и С.М., су предложили да се жалба окружног јавног тужиоца у Добоју одбије, као неоснована.

У сједници вијећа, која је, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, одржана у одсуству, уредно обавјештених оптужених З.К. и С.М., републички јавни тужилац је изложио жалбу окружног јавног тужиоца у Добоју, подржавајући разлоге и приједлог из жалбе, те је предложио да се жалбе оптуженог М.В. и његовог браниоца, те бранилаца оптужених З.К. и С.М. одбију, као неосноване. Оптужени М.В. је изложио жалбу, те подржао жалбу свог браниоца. Браниоци свих оптужених су изложили жалбе, а браниоци оптужених З.К. и С.М. и одговор на жалбу тужиоца.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Нису основани аргументи из жалбе оптуженог М.В. и његовог браниоца, у прилог тврдњи да је, одбијањем доказних приједлога одбране за саслушање свједока Д.В. и Ж.П., повријеђено право на одбрану и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Наиме, право суда да одбије извођење доказа, када оцијени да је понуђени доказ непотребан, садржано је

у одредби члана 278. став 2. ЗКП РС, тако да је, у складу са цитираном законском одредбом, у конкретном предмету, предсједник вијећа на главном претресу, одбио извођење наведених предложених доказа, те у образложењу побијане пресуде, у складу са чланом 304. став 7. ЗКП РС, дао разлоге чиме се руководио за такву одлуку. Правилност тако датих разлога, овај суд је испитао у оквиру жалбених приговора којима се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде.

Надаље, чињеница да првостепни суд није уважио наведени доказни приједлог одбране за саслушање свједока, а уважио друге доказне приједлоге, појединачно наведене на страни 5. побијане пресуде, супротно аргументима из жалби бранилаца оптужених М.В. и С.М., не даје основа за закључак да је повријеђен принцип једнакости, садржан у одредби члана 14. ЗКП РС.

Указујући на пристрасност суда, кроз повреду одредбе члана 14. ЗКП РС, па тиме и повреду права на одбрану, као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, у жалби браниоца оптуженог М.В., указује се на пропуст првостепеног суда да изврши одговарајуће вјештачења по вјештаку из области финансија, ради утврђења количине отуђеног новца, док се у жалби браниоца оптуженог С.М., тај пропуст налази у чињеници да није извршено медицинско вјештачење повреда оптуженог З.К., констатованих у пријави о тјелесној повреди - ДЗ Д., број 1391/14 од 02.02.2014. године, за које се оптужбом тврди да су настале у критичном догађају, као последице рањавања из ватреног оружја у размјени ватре између оптуженог К. и полицајца ПС Д. М.С., а након извршења дјела и изласка оптужених М.В. и З.К. из просторија „Б.б.“ Експозитура Д. Како извођење наведених доказа није ни предложено у поступку пред првостепеним судом од стране одбране оптужених М.В. и С.М., нити одбране оптуженог З.К., то су без основа изнесени аргументи жалби у прилог тврдњи о постојању услова у којима се, одлуком суда, са аспекта права на извођење доказа, одбрана ставља у неповољнији положај у односу на тужиоца и тиме почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Надаље, из записника са главног претреса од 24.02.2017. године, призилази да се, након директног и унакрсног испитивања оптуженог З.К., одбрана оптуженог М.В. експлицитно изјаснила да „нема питања“, образлажући разлоге за такву одлуку (јер се оптужени не познају) и придружујући се приговорима одбране оптужених К. и М. (незаконитост исказа оптуженог Ковачевића из истраге). Слиједом наведеног, одбрани оптуженог В., супротно аргументима из жалбе његовог браниоца, на главном претресу није ускраћено право да испита оптуженог З.К. на било које околности, па и на оне које се наглашавају у жалби, а које су везане за исказ оптуженог В. из истраге. Тиме су без основа аргументи из жалбе браниоца оптуженог М.В., у прилог тврдњи о повреди права на одбрану и тиме почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Надаље, у чињеничном опису дјела из изреке побијане пресуде, садржан је опис заједничке дјелатности оптужених, као резултата њиховог претходног договора у остварењу заједничког циља. Чињеничне измјене у изреци побијане пресуде и

изостављање радњи из оптужнице, које се односе на Д.С. (у опису времена и радње прибављања путничког моторног возила, које је кориштено у извршењу дјела), у оквиру су истог догађаја и генусно истог дјела, и супротно аргументима из жалбе браниоца оптуженог М.В., нису довеле до повреде принципа који захтјева идентитет између оптужбе и пресуде, а који је садржан у одредби члана 294. став 1. ЗКП РС, и тиме битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС. Наиме, те чињеничне измјене се не односе на „претходни договор“ оптужених М.В., З.К. и С.М., и тиме свијест о заједничком дјеловању више лица, обзиром да је опис договора оптужених, садржан у оптужници остао неизмјењен у изреци побијане пресуде. Што се тиче субјективног елемента дјела, и психичког односа оптужених према дјелу у цјелини, исти јасно произилази из реално описане заједничке дјелатности оптужених и уласка у просторије „Б.б.“ Експозитура Д., наоружани ватреним оружјем, и то М.В. са пиштољем а З.К. са аутоматском пушком, маскирани црним капама, званим „фантомкама“, и одузимања наведеног износа новца, са свим каснијим радњама које су, заједно са оптуженим С.М., предузели, а који их је чекао у возилу у близини банке и након изласка из банке, одвезао до паркинга ДЗ Д.. Разлози дати у образложењу побијане пресуде (страна 14. пасус 1.), за постојање намјере прибављања противправне имовинске користи у свему су усаглашени са изреком пресуде, ради чега су без основа аргументи из жалбе браниоца оптуженог М.В., којима се указује на противријечност изреке и разлога пресуде, у погледу субјективног односа оптужених према дјелу и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

Надаље, нису основани аргументи из жалби оптуженог М.В., његовог браниоца и бранилаца оптужених З.К. и С.М., у прилог тврдњи да је побијана пресуда заснована на исказу оптуженог З.К., који је дао у својству осумњиченог у истрази, као незаконитом доказу, те да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Суштину приговора, у оквиру овог жалбеног основа чини тврдња да је признање, дато на записник у ПС Д., изнуђено примјеном психичке силе, како каже оптужени „ломили су ме“, и стављали у изглед одређене непогодности, те да је саслушање вршено у ноћним сатима и нехумано (уз могућност кориштења воде, али не и хране), а слиједом тога, да признање дато на записник у Окружном тужилаштву у Добоју, није било израз његове слободне воље и засновано је на признању датом у полицији, те као такво, незаконито прибављено.

Наиме, из образложења побијане пресуде, јасно произилази да је, у конкретном предмету, приликом свједочења оптуженог З.К. на главном претресу, кориштен његов исказ дат на записник у Окружном тужилаштву у Добоју број Т15 0 КТ 0013852 14 од 03.02.2014. године (а не записник пред овлашћеним службеним лицима), да је исказ дат у присуству браниоца, уз поштивање свих процесних гаранција, те према садржају тог записника, и свих поука осумњиченом о његовим правима, прописаним одредбама члана 143. ЗКП РС. У наведеном записнику о испитивању, од стране осумњиченог и његовог браниоца, није указано на недостатке слободне воље у изношењу чињеница и околности у вези са дјелом за које се осумњичени терети, нити је указано на недостатке са аспекта његове процесне

способности, обзиром на вријеме лишавања слободe и вријеме испитивања. Није указано ни на примјену психичке силe, под дејством које је, по тврдњама жалбе признао извршење дјела и детаљно описао све радње чињенично описане у изреци побијане пресуде. Наведени записник, без примједби је потписао осумњичени, као и садржај у дијелу у којем је, прије испитивања и на посебан упит тужиоца, изјавио да је поступак полицијских службеника приликом лишавања слободe и задржавања у ПС Д. и предаје у Окружно тужилаштво у Добоју, био коректан, да није било примјене силе или пријетње, да нема здравствених проблема и повреда. Слиједом наведеног, аргументи из жалби у прилог тврдњи да је побијана пресуда заснована на исказу оптуженог З.К., који је дао у својству осумњиченог у истрази, као незаконитом доказу, те да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, нису основани.

Истинитост онога што је садржано у том записнику, са аспекта вриједносног значаја и међусобне оцјене са другим спроведеним доказима (исказима свједока и материјалним доказима), овај суд је испитао у оквиру жалбених приговора, којима се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде.

Аргументима из жалби бранилаца оптужених М.В. и С.М., у прилог тврдњи о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, наводи се да је незаконит доказ и „копија скице“ пронађене 06.4.2013. године, приликом вршења претреса стана власништво Д.В., оца оптуженог М.В., у вези са другим кривичним предметом, Основног суда у Добоју број 85 0 К 03814-13 К, па је тиме, по ставу жалби, незаконит доказ и фотодокументација ЦЈБ Д. о том претресу. Наведену битну повреду одредаба кривичног поступка жалба браниоца оптуженог С.М. налази и у чињеници да је „копија скице“, временски посматрано, прибављена прије извршења предметног кривичног дјела и у другом кривичном предмету, да се ради о копији а не оригиналу, чиме се, у коначном, доводи у сумњу и закључак побијане пресуде о идентитету наведене „копије скице“ и скице лица мјеста и тиме закључак побијане пресуде да је на тим скицама приказан детаљан положај банке у којој је извршено разбојништво, сусједних објеката и саобраћајница, укључујући и пролаз између банке и објекта бурегцинице, којим су, по чињеничном утврђењу побијане пресуде, оптужени М.В. и З.К. побјегли након извршења дјела.

У конкретном случају, фотодокументација наведене „копије скице“ прибављена је од надлежног органа, ЦЈБ Д. (спис предмета уништен у поплави) а скица лица мјеста је сачињена приликом увиђаја. Надаље, суд се не може упуштати у оцјену законитости доказа на којима је заснована правоснажна пресуда донесена у другом кривичном предмету, а што се тиче овог кривичног предмета, са аспекта законитости и правилности побијане пресуде, од одлучног значаја је чињеница да наведени доказ није једини доказ на којем је заснована побијана пресуда, нити је та пресуда заснована, у одлучујућом мјери, на том доказу.

Нису основани ни аргументи из жалбе браниоца оптуженог М.В., у прилог тврдњи да је изрека побијане пресуде, у односу на кривично дјело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 1.

КЗ РС, неразумљива, чиме се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, у чињеничном опису дјела из изреке, садржан је опис радњи полицијског службеника М.С. који је издао наредбу „Стој, полиција“, након што су, из просторија „Б.б.“ Експозитура Д., истрчали оптужени М.В. и З.К., са торбом у којој је био новац, а коју је носио оптужени В., у ком моменту је оптужени В. из пиштоља испалио неколико хитаца у правцу полицијског службеника. У оваквом чињеничном опису, који манифестује све битне елементе бића кривичног дјела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, нема нејасноћа, а разлози дати у образложењу побијане пресуде за све одлучне чињенице, у свему су усклађени са изреком те пресуде, и у односу на ово кривично дјело.

Обзиром да се, према наводима из жалбе бранилаца оптужених М.В., З.К. и С.М., битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, везују за битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. истог закона, то је овај суд, кроз оцјену неоснованости тих приговора, утврдио да нису основани ни приговори о почињеним повредама из члана 311. став 2. ЗКП РС.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима који су изнесени у жалбама оптуженог М.В., његовог браниоца и бранилаца оптужених З.К. и С.М., су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Заснована су на доказима изведеним на главном претресу, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, те оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

Таквим приступом у оцјени доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда, правилан закључак да су оптужени, на начин описан у изреци побијане пресуде починили кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. у вези са чланом 23 КЗ РС, а оптужени М.В. и кривично дјело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 1. истог закона.

Наиме, побијана пресуда у битним сегментима, износи садржај изведених доказа како објективне, тако и субјективне природе, све те доказе правилно оцјењује и изводи коначан, а по оцјени овога суда правилан закључак да су оптужени учинили кривично дјело које им се оптужбом ставља на терет. Са посебном пажњом је, у оцјени вјеродостојности, у побијаној пресуди анализиран исказ оптуженог З.К., дат окружном тужиоцу и правилно оцијењен да је са пуно детаља у којима, хронолошки износи све битне околности претходног договора, исказане намјере и спремности за заједничко извршење дјела, усаглашеном плану реализације, предузетим радњама сваког од оптужених појединачно, конкретним активностима и употреби ватреног оружја при извршењу дјела у просторијама банке према запосленим радницима, начину напуштања мјеста догађаја, те предузетих радњи у циљу прикривања трагова извршења дјела (запаљено возило које је кориштено у извршењу дјела). Тај исказ је правилно доведен у везу са исказима свједока В.С., С.Б. и С.З., радница у банци, те свједока М.С., полицијског службеника ПС Д., који су непосредни очевици догађаја и чији искази су, у одлучним чињеницама, међусобно потпуно сагласни и сагласни са исказом оптуженог З.К. (у погледу броја лица која су ушла у просторије банке, да

су на глави имали фантомке и ватрено оружје, један са пиштољем а други са аутоматском пушком), као и у дијелу који се односи на употребу ватреног оружја у међусобној размјени ватре од стране лица након изласка из банке и полицајца, а што је потврђено и објективним доказима (записник о увиђају и пронађене чауре на лицу мјеста). Исказ оптуженог З.К. из истраге, са пуно је детаља који могу бити познати само ономе ко је био на лицу мјеста, па и у дијелу у којем тврди да је, у размјени ватре између полицајца и оптуженог М.В., рањен у лијеву потколјеницу, јер је то потврђено и објективним доказима пријавом о тјелесној повреди ДЗ Д., број 1391/14 од 02.02.2014. године (на лијевој потколјеници ожилјици, старости најмање 3 мјесеца, да су ране зарастале без медицинског надзора), те исказом свједока Д.Г., који потврђује да је, на захтјев Д.С. (савјетовао К. да се склони док рана не зарасте), непосредно након догађаја, одвезао својим возилом оптуженог К. на аутобуску станицу, који је отишао за Б.

Ради се о детаљној и критичкој оцјени доказа појединачно и у међусобној повезаности, управо на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, тако да се аргументима из жалби не може оспорити правилност такве оцјене и тиме ваљаност разлога датих, у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, у оцјени вјеродостојности исказа оптуженог З.К. из истраге и са главног претреса, те у вези са тим и правилност оцјене исказа оптужених М.В. и С.М., који су дати на главном претресу.

Слиједом наведеног, овај суд налази да је на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптужених, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. у вези са чланом 23. КЗ РС.

Надаље, нису основани аргументи из жалбе браниоца оптуженог М.В., којима се оспорава правилност примјене Кривичног закона, са аспекта правне квалификације дјела извршених у стицају. Наиме, према утврђењу побијане пресуде и разлозима датим у њеном образложењу, оптужени В. је пуцао из пиштоља у правцу полицијског службеника у моменту када је, заједно са оптуженим К. изашао из зграде банке и након што је полицијски службеник издао наредбу „Стој, полиција“. Дакле, временски и просторно посматрано оптужени су били у посједу одузетог новца из банке и изван објекта банке, и тиме је кривично дјело разбојништва довршено, тако да употреба ватреног оружја од стране оптуженог В., која је истовремена са наведеном вербалном наредбом полицијског службеника, представља његово активно дјеловање усмјерено на онемогућавање извршења службене радње коју је предузео полицијски службеник у оквиру својих овлаштења. Тиме су, и по оцјени овог суда, у радњама оптуженог М.В., остварени сви битни елементи бића кривичног дјела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које је оптужени оглашен кривим.

Одлука о имовинскоправном захтјеву је донесена на основу правилне примјене одредбе члана 108. став 3. ЗКП РС, и оптужени су обавезани да оштећеној „А.о.“

плате износ од 138.064,68 КМ, јер је тај износ ово осигурање исплатило „Б.б.“ по основу полисе осигурања, дана 10.02.2014. године. Како имовинска корист, прибављена извршењем кривичног дјела, прелази наведени износ, то је на основу члана 95. став 1. ЗКП РС, правилно првостепени суд обавезао оптужене да плате у корист буџета Републике Српске износ од 62.878,70 КМ. Правилност и законитост побијане пресуде у овом дијелу се само паушало приговара жалбом браниоца оптуженог М.В., са тврдњом да је у циљу утврђења количине отуђеног новца из банке, па тиме и висине одштетног захтјева, требало спровести вјештачење по вјештаку из области финансија или од стране комисије агенције за банкарство, у ком правцу није било доказних приједлога одбране.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, у вези са аргументима изнесеним у жалби тужиоца и браниоца оптуженог М.В., налазећи да исти нису основани. Жалбе оптуженог М.В., те бранилаца оптужених З.К. и С.М., овај суд је испитао у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС, и проширеног дејства жалбе.

У складу са одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, правилно је првостепени суд утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности, и о томе дао ваљано образложене разлоге у побијаној пресуди.

Казне затвора, утврђене оптуженом М.В. по првостепеној пресуди за дјела у стицају, и то за кривично дјело разбојништва из члана 233. став 22. у вези са ставом 1. КЗ РС, у трајању од 8 (осам) година и кривично дјело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци, су правилно одмјерене и то у границама прописаним законом за та кривична дјела и уз поштивање правила из одредбе члана 37. став 1. КЗ РС. Затим је првостепени суд, за дјела извршена у стицају, правилном примјеном одредбе члана 42. став 1. и 2., тачка 2. КЗ РС, оптуженом изрекао јединствену казну затвора у трајању од 9 (девет) година. Казне затвора, за оптужене З.К. у трајању од 8 (осам) година и С.М. у трајању од 6 (шест) година, изречене су у границама прописаним законом и уз оцјену свих околности, које, су, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, од значаја за висину казне.

У тој оцјени околности, правилан значај је дат утврђеним олакшавајућим околностима у односу на оптуженог С.М. и то породичне прилике, животна доб и његова улога у извршењу дјела, као мањег значаја, те отежавајућим околностима и то досадашња осуђиваност свих оптужених, а оптуженог М.В. и за исто кривично дјело, а оптуженог З.К. и радње у циљу прикривања трагова (запалио возило које је кориштено у извршењу кривичног дјела).

Све те околности су детаљно образложене у побијаној пресуди за сваког од оптужених појединачно, и такво образложење овај суд прихвата, као ваљано, налазећи да су ове казне у сразмјери са тежином кривичног дјела и степеном кривичне одговорности оптужених, и представљају нужну и потребну мјеру казне,

којом ће се остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Изрицање казне затвора у дужем временском трајању, како се то предлаже у жалби тужиоца, по оцјени овог суда, не би било оправдано, са аспекта индивидуализације казне. Не би било оправдано ни изрицање казне затвора у краћем трајању у вези жалби одбране, посебно имајући у виду, да су начином извршења предметног кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. КЗ РС, остварене све три, алтернативно прописане квалификаторне околности тог кривичног дјела.

Одлука о трошковима кривичног поступка, наведена је као жалбени основ у жалби браниоца оптуженог М.В., али у образложењу нису наведени аргументи којима се оспорава правилност примјене одредбе члана 99. став 1. ЗКП РС, на основу које су обавезани оптужени да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка, чија висина ће бити утврђена посебним рјешењем.

На основу наведеног и примјеном одредбе члана 327 ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић